

Näyte 22: Suistamo

Siinä oli savupirtti Suistamon tuota vanhan hautuumuan luona. Se ol´ endine Shemeikan savupirtti siinä ol´. Se jäi kököttämää vielä nytkin kun soda ol´. Ehjänä se kyllä on/ol´. Ni tuoda sit siinä kohti kai sanottih, kylän akat, ukot, nuored, vanhat, kai pelättih. Muistan mieki sen, kun sanottii silleh, siinä on, niinku pokoin´ niekat kuleksii, huamut da kai, semmost´ kerrottih jotta muka ne siel hauvas nousoo pois. Ja sit sanottih, jotta yks ol´ kuuluu ennenvanhas kyläs siel varrastannu jollagi toisel, timberman´ nil timbermannin kalut. Se ol´ vasaruo da kirvestä da midä talttuo lie varrastannu*kaa. Da se ku kuol, ni sano, et se oli muga sitte kummitellut se toine kuollut, et tuoda aina hakkai, häin jäi muka semmone hiimosti, jotta kun varrastii, ni sen jäi kaigumah, jotta varrastettuloil niil kirvehil da taltoil da vazaroil löi, se aina kolis. Ja gu ihmiset kulgi siih kohti, ain´ ol´ semmoni valgie šineli hardeil musikka. Se ol´ i muga se kuollut nous sitte kummittelemah.

No, kuletah siinä ja mieki muistan, kun mie varain, varain, vaik ol´ vähäzen hämärdyn, mie en uskalt tädiläh männä engä sedäläh sinne... Aina pelgäin sidä kummitusta. Yhen kerran kun juoksin oikein, ni higi hatuus mie juoksin sinne, että ja olevinah kans juoksen silleh, ni miunki selän tagana vain kuulu, toine kiirehti. Mie kun juoksen, toine juoksoo, ihan tanner komisoo, ku (tuo) juoksoo peräs. Ja sit mie kun piäsin sinne alamägeh siidä hautuumuasta, sit miul hohoi hengie, ett(ö) en enie varannut. A, ne kerdovat silleh tuoda, sit kun se siinä kol´ isi aina, ja ruvettih sidä ihmiset kai varuamah, jotta migä ihme, kogo kylälisto, jot_tuota migä nyt semmon on. Ja ihan ihan vanhat ukotki ku varattih, uskuo se! Ni tuoda... ja sin aina kun tul´ siihe kalmiston kohtah, da sen savu- Suistamon savupirtin luok, ni silloin siin aina mušikka ol´, semmon valgie sineli. Kun rubes taaks´ kaččomah, sillon se hävie. Dai lähel kui män, ni isäki kerdoi miul, jotta kun tuota häin mänöö et häin ottaa (- -), häin oli oikei kirosanan sanonu, murraltanu, et hänen silmih ihan siih tul´. Nii se ol´ kirosanan kans männä murraltanu da koittanu tavata sitä, ni häin kun män tabuamah, ni sillon se hävieki. Kummittel silleh.

No sid ruvettih, että migä ihme nyt semmone on pauke, mänöö ja aina se kummitteloo. Ihimine on siinä ja eikä oookah. Sid päivälä mändih kaččomah, ni siel Shemeikan savupirtis siel ol´ ol

ylähänä jogu lauda piästy irti, ni se siin, kun tuuli ol´ ollut ni se ol´ jollain laill se ain´ navisi ja sillon kun kuusia ol´, niin joskus kuuset, oksat vissiin siih kävi kattoo vai midä lienöö, ni ei siel midä(i) ollu sen suurembua, ni se- se pidi se irti piässyt lauda semmosta kuminua. Että sen suurembua kumitusta e_ollu, mutta ihmiset vain varattih. Siis pelgo oli niil ihmisil, jot tuoda jogu kummitteloo.

Metatiedot:

Tekijä: Haastattelijana Erkki Ala-Könni, haastateltavana Aleksandra Lisitzin-Lemiläinen

Omistaja: Kansanperinteen arkisto

Käyttöehto: Muu käyttöehto: Äänitettä ei saa luovuttaa edelleen, muokata tai äänitteen sisältöä julkaista sitaattioikeutta laajemmassa määrin.

Äänitettä koskevat arkiston käytösäännöt <https://sites.tuni.fi/kansanperinne/tilaukset/arkiston-saannot/>

Ladattavuus: Ei

Lähde: Kansanperinteen arkisto, Tampereen yliopisto, Kper AK/0684